Com esdevenir un cristià

L'expressió "cristianisme del Nou Testament" significa simplement fer les coses com el Nou Testament descriu. Déu té un "patró de les sanes paraules" de la fe cristiana i estem a "mantenir" a aquest patró (2 Tim. 1:13). el model de Déu és part de la "porta estreta" que condueix a la vida (Mateu 7:13-14) i el patró d'això, si la gent va a utilitzar, elimina la confusió religiosa i la divisió religiosa (cf. 1 Cor. 14:33). Quan la gent ignora el model de Déu o rebutgen una part d'ella, no seran centenars o milers de diferents grups religiosos que tots professen ser "cristians". Els veritables seguidors de Crist sap que Déu té una manera específica de fer les coses i és essencial per "mantenir el model" (comparar 1 Cor. 04:17).

Una de les parts més elementals del model de Déu es troba en la conversió (la manera en què algú es converteix en un cristià). Com ho demostra el següent quadre, el model de Déu per a la conversió requereix fe (creença), el penediment (una volta del pecat), la confessió i el baptisme (immersió en aigua) per al perdó dels pecats.

símbol del Déu de la Bíblia el versicle de Déu comandament La benedicció
Mc. 16:16: Creure i ser batejat guardats
Fets 2:38: Convertiu-vos i sigui batejat remissió dels pecats
Fets 22:16: Aixeca't i bautízate rentar els pecats

La informació continguda en Mc. 16:16 ha estat comparat amb un tren, igual que vagons s'uneixen entre si amb un pern de connexió, de manera que la paraula "i" uneix les ordres de "creença" i "baptisme" (Jesús va dir que una persona ha de creure i ser batejat abans de que pot ser "salvat"). Atès que aquestes en Fets febrer havia escoltat i cregut els fets de l'evangeli (Fets 2:37), se'ls va dir que "penedir-se i ser batejats" perquè poguessin rebre el "perdó dels pecats" (Fets 2:38). La informació en Fets febrer també ofereix un bon exemple de penediment, una paraula que significava "canviar per a millor." La gent que abans havia odiat a Jesús (Fets 2:36) penedit (que va començar a estimar i seguir Jesús). Després la gent creu i es penedeix, que han de ser batejats, un acte que "es renta els pecats" (Fets 22:16).

A més dels passatges en el quadre anterior, la Bíblia també explica el propòsit del baptisme a Gal. 03:27 (Pau va dir el baptisme posa a la gent "en Crist"). Si una persona té l'edat suficient per ser responsable dels seus actes, ell és "en Crist" o "fora de Crist." Si una persona té l'edat suficient per ser responsable dels seus actes i que està "fora de Crist", ha sense les benediccions espirituals, un dels quals és la salvació (2 Tim. 2:10). Els que estan "en Crist" tenen totes les benediccions espirituals (Efesis 1:3), una d'elles és la salvació. D'acord amb Gal. 03:27, una persona no entra "en Crist" fins que hagi rebut ritualment el baptisme.

A més de Jesús i Pau diu que el baptisme és part del procés de la salvació, no és la informació en 1 Ped. 3:20-21. Pedro descriure com l'aigua serveix com una línia divisòria per Noè i la seva família (Déu va usar a una inundació de separar els estalvis dels perduts, el general 6-7). L'aigua va aixecar l'arca i els que en ella amb la seguretat i de les aigües causada als inconversos a ofegar. De fet, Pere va dir a Noè i la seva família van ser "salvades per aigua" (1 Ped. 03:20). Pedro també va dir que hi ha una "semblança" de la gent d'avui i aquesta "semblança" és el "baptisme" (1 Ped. 03:21). En altres paraules, igual que l'aigua separada als estalvis dels perduts en el món antic, perquè l'aigua (baptisme) ara divideix els estalvis dels perduts en l'era cristiana (veure de nou el gràfic anterior). Pedro observar com el baptisme no és per a la "immundícia de la carn" (no és un procés per eliminar la brutícia física), 1 Ped. 03:21. El baptisme és de caràcter espiritual brutícia-el pecat-com s'explica en Fets 02:38 i Fets 22:16.

No hi havia cap poder especial en les aigües d'inundació que Noè separats dels no estalvis, i no hi ha poder especial en l'aigua que ara s'utilitza per batejar a la gent. La nostra justificació del pecat arriba a través de la sang de Jesús (Pau va destacar aquest aspecte en Rom. 5:9 i va explicar com funciona aquest procés en Rom. 6:1-4).

Com ho demostra el següent gràfic, que es proporciona per cortesia de We Care Ministries, accés als pecadors dels beneficis de la sang de Jesús per tornar a representar la mort del Senyor, sepultura i resurrecció. Després que una persona creu, no es guarda. El creient ha d'experimentar una "mort." Aquesta mort és una altra descripció de penediment (la gent ha de deixar el pecat Comparar Col 3:7;. Fets 2:38;. Lc 13:3; Fets 17:30). La gent ha de "morir al pecat" (penediment) perquè no "morir en el pecat" (morir eternament a l'infern).

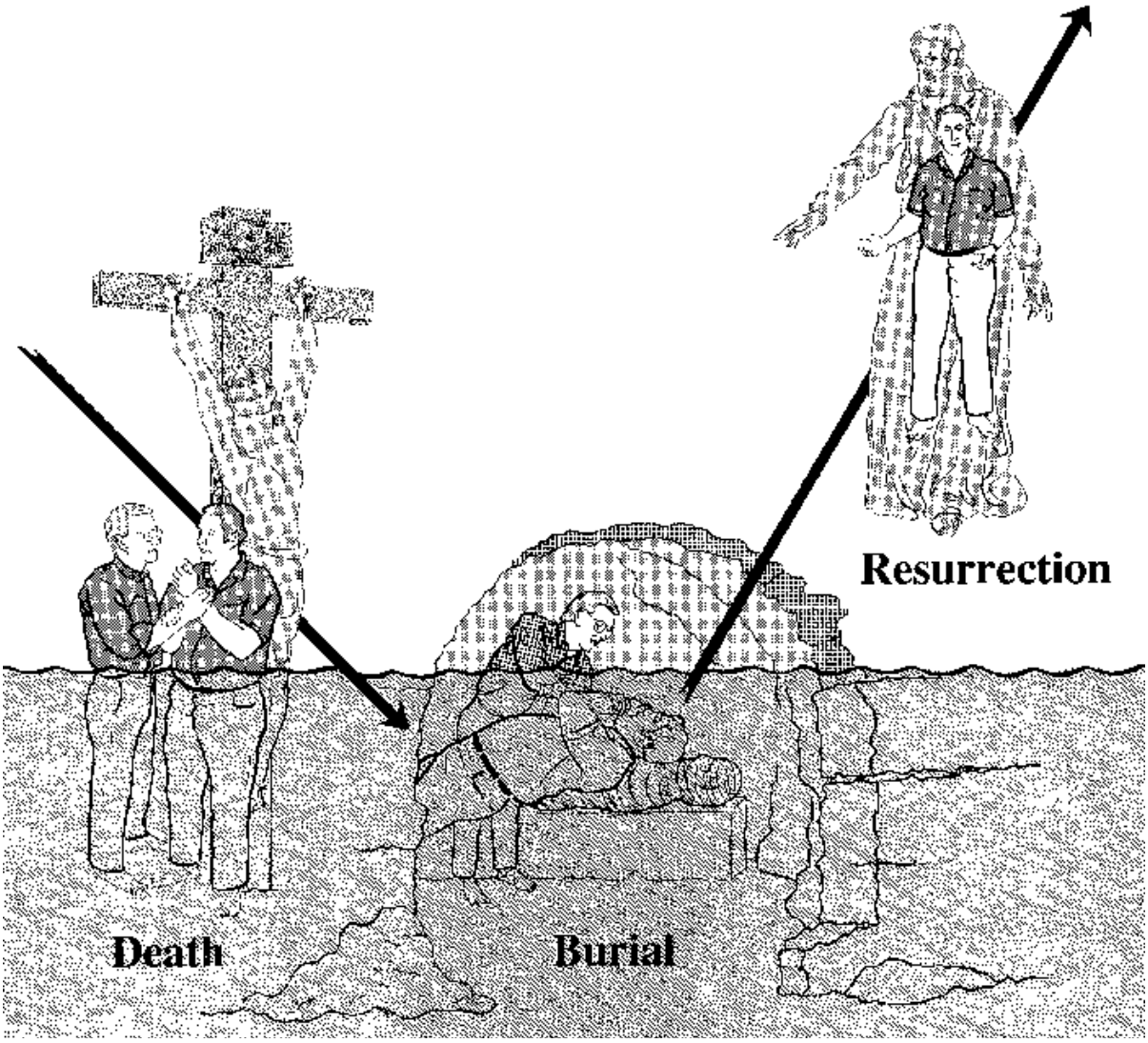

Després que una persona ha cregut i es va penedir (mort al pecat), que està disposat a reconèixer que Jesús és el Fill de Déu (Fets 8:37;. 1 Timoteu 6:12) i després ser "sepultats amb Crist pel baptisme" (Romans . 6:4). Després que una persona ha rebut ritualment el baptisme, que té "vida nova" (Rm 6:4).

Molts creuen que la "vida nova" (la salvació, el perdó dels pecats i totes les benediccions espirituals) ve abans del baptisme, però la Bíblia diu repetides vegades que això és incorrecte. Jesús va dir que una persona es "salva" després de ser batejats (Marc 16:16). Pere va dir que una persona té "el perdó dels seus pecats" després de ser batejats (Fets 2:38). Ananies va dir que els pecats són "rentats" en ser batejat (Fets 22:16). Pablo ha dit que "el baptisme" posa a les persones en Crist (Gál. 03:27). Una persona que rep la "vida nova" després del baptisme (Rm 6:4). Jesús va dir que una persona ha de "néixer de nou" (Joan 3:3) i aquest nou naixement requereix aigua (Joan 3:5). Déu té un patró específic per a la salvació i aquest model requereix que la gent té fe, es penedeixin dels seus pecats, confessar que Jesús és el Fill de Déu, i ser "sepultats amb Crist" per al "perdó dels seus pecats."

La descripció del baptisme com un "enterrament" (Romans 6:4 i Colossencs 2:12) ens diu que el baptisme bíblic requereix immersió (no enterrar alguna cosa per aspersió o abocament de terra en ell). Un enterrament significa que algú o alguna cosa que està cobert i això és el que el baptisme del Nou Testament requereix (una persona es submergeix en i per tant coberts per aigua). Quan Joan estava batejant a la gent, el seu baptisme requereix "molta aigua" (Joan 3:23). De fet, aquest versicle diu que Joan va batejar en aquest lloc ", perquè" no hi havia moltes aigües.

Baptisme en remissió dels pecats és una part essencial del model de Déu per a la conversió, però

això és només una característica de cristianisme del Nou Testament. Déu també ha creat un lloc especial anomenat la "església" (aquesta paraula descriu els salvats). Jesús va prometre "construir la seva església" (Mateu 16:18) i aquesta promesa l'obligava a morir una mort horrible (Fets 20:28). Jesús va fer construir la seva església i va construir una sola església (noti's que a Mt 16:18. La paraula "església" és singular).

En Ef. 1:22-23 Pau descriu la "església" com Jesús "cos" ("a l'església, que és el seu cos"). Dit d'una altra manera, Pau va afirmar que l'església les paraules i el cos són intercanviables ("església" i "cos" descriure la mateixa cosa). La importància d'aquest fet és vist a Ef. 4:4, un lloc on Pau va dir que Déu només té "un sol cos." Atès que només hi ha "un sol cos" (Ef. 4:4), i aquest "un cos és l'església" (Efesis 1:22-23), hi ha una església que té l'aprovació de Déu. Moltes altres esglésies es poden trobar en el món, però aquestes esglésies no són part de l'església edificada per Crist. Aquestes altres esglésies són falsos els grups que han estat construïts pels homes (Mateu 15:8-9) i Jesús va dir que aquests grups un dia serà destruït per Déu, no a construir (Mateu 15:13).

El problema amb les esglésies falsificació és tan dolent que Jesús va dir: "No tothom qui em diu: Senyor, Senyor, entrarà al Regne del cel, sinó el que fa la voluntat del meu Pare del cel. Molts em diran en aquell dia 22, Senyor, Senyor, ¿no profetitzat en el teu nom, i en el teu nom tirem dimonis, i en el teu nom vam fer molts miracles? 23 I llavors jo els diré clarament: No us vaig conèixer, aparteu-vos de mi, executors de maldat "(Mateu 7:21-23).

Si volem estimar de veritat i servir a Déu, hem d'identificar i treballar amb una església veritable de Jesús en lloc d'un grup de falsificació. La Bíblia ens ajuda a identificar quina església és la dreta a través de les Escriptures, podem identificar l'església correcta utilitzant el "patró" (2 Timoteu 1:13.) Que es troben en la paraula de Déu. El patró de l'església de Crist inclou coses com les persones es tornen cristians, com adora Jesús de l'església, com s'organitza l'església del Senyor, i el que els seus membres ho fan.

Com ja s'ha explicat a la informació anterior, una de les marques d'identificació de l'església de Jesús es troba en com la gent se salva: La gent ha de creure (Hebreus 11:6), es penedeixen dels seus pecats (Lluc 13:3; Fets 17: 30), reconèixer que Jesús és el Fill de Déu (Romans 10:9), i ser batejat per al perdó dels pecats (Fets 2:38; 22:16). La Bíblia mai parla de coses com "acceptar a Jesús en el cor", "dient l'oració del pecador", o "pregar per rebre a Crist."

Després que una persona segueix el model de Déu per a la conversió com s'indica en el paràgraf anterior, la Bíblia diu que Jesús ", afegeix" una persona a la seva església (Fets 2:47, RV). En les esglésies construïdes pels homes (la falsificació dels grups), la gent sol "unir-se" a l'església o que es "va votar" en ell. Fets 2:47 diu que la membresía a l'església de Jesús és controlada pel mateix Senyor. Dit d'una altra manera, la gent no pot "unir-se" a l'església del Nou Testament. Tampoc poden ser votats en ella. Les persones es converteixen automàticament en membres de la mateixa després que se segueixi el model de Déu per a la conversió.

L'església del Nou Testament també es poden reconèixer pel que fa. Després que les persones es van convertir al cristianisme en el Dia de Pentecosta (Fets 2:36-38), Lucas diu que "perseveraven en la doctrina dels apòstols, a la comunió, a partir el pa ia les oracions" (Fets 2:42). Aquest passatge mostra que parteix de l'exemple de Déu implica la reunió de forma regular i fer les coses que figuren en aquest versicle. La majoria dels grups religiosos s'han compromès a "l'oració" i "comunió", però la majoria no són "fermes" amb les altres dues característiques en Fets 02:42 (la "ensenyament dels apòstols" i "la fracció del pa").

Jesús, l'església, pot ser parcialment identificat per la seva estricta adhesió als apòstols la doctrina (la informació que ara tenim a la Bíblia). En lloc de seguir les normes i els dictats dels homes (Mateu 15:9), els membres de l'església de Crist utilitzar la Bíblia com la seva única guia. Cristians del Nou Testament, sabem que Déu ha donat a la "llei perfecta de la llibertat" (Santiago 1:25) i li dóna aquesta informació a "totes les coses que pertanyen a la vida ia la pietat" (2 Ped. 1:3). Dit d'una altra manera, el completat del Nou Testament "ens proporciona per a tota bona obra" (2 Tim. 3:16-17). Per tant, els cristians del Nou Testament (els que formen part de l'església de Crist) confiï només en aquesta "forma d'ensenyament" (Rm 6:17) per al "patró" (2 Tim. 1:13) que necessiten per servir i adorar Déu "en veritat" (Joan 4:24). esglésies falsificació de confiar en els credos, la informació del seu "seu de l'església," manuals de l'església, etc

Fets 2:42 també es refereix a la «fracció del pa" (és a dir, el Sopar del Senyor. El text grec diu literalment "la fracció del pa"). Aquesta declaració ens diu als cristians del primer segle participar del Sopar del Senyor en un "ferms" base. Altres passatges reforçar el fet que els membres de l'església de

Jesús va prendre el Sopar del Senyor en una base regular. Per exemple, Pau va parlar de les assemblees de Corint a 1 Cor. 16:02. Els corintis es reunien cada diumenge (aquest punt s'expressa molt bé en la NASBA) i els corintis estaven portant els elements del Sopar del Senyor a les seves assemblees setmanals (1 Cor. 11:20). Encara que els elements del Sopar del Senyor s'aplica de manera abusiva, els corintis sabien que havien de posar els elements del Sopar del Senyor cada diumenge. Aquesta era la pràctica de Corint, així com totes les altres congregacions que practiquen cristianisme del Nou Testament (1 Cor. 04:17).

En Fets 20 llegim sobre un moment en què Pau estava amb alguns companys cristians i aquest grup en realitat esperava que el "primer dia de la setmana" (Fets 20:6), diumenge, de manera que el Sopar del Senyor es va poder observar (Fets 20:7). Tot i que Pau tenia pressa (Fets 20:16), ell va esperar set dies perquè pogués reunir-se amb altres cristians en el "primer dia de la setmana" (Fets 20:6) i participar del Sopar del Senyor (la comunió) . Aquesta informació es correspon perfectament amb Fets 2:42, un text que diu que els primers cristians "perseveraven a partir el pa." Els membres de l'església de Jesús, participar del Sopar del Senyor cada diumenge. En les esglésies construïdes pels homes, les persones poden participar del Sopar del Senyor un cop l'any, dues vegades al'any, un cop al trimestre, o un cop al mes.

Si els fidels tenen el Sopar del Senyor amb menys freqüència d'una vegada a la setmana, "treure" part del que Déu volia per al culte i per tant alterar el patró diví de Déu (cf. Ap 22:19). Si la gent ofereix el Sopar del Senyor, més d'una vegada a la setmana, "afegir" model diví de Déu i també són culpables del pecat (cf. Ap 22:18). Si la gent no té el diumenge, el "primer dia de la setmana," com el seu dia especial per a honrar a Déu en l'adoració (1 Cor. 16:2), sinó que també no segueix part del patró del Nou Testament i no són, doncs, part de l'església del Nou Testament.

A més d'identificar l'església del Nou Testament a través del seu patró per a la conversió, la forma en què les persones es converteixin en membres d'aquesta església, l'estricte compliment de les Escriptures, i que té el Sopar del Senyor cada setmana, l'església del Nou Testament es poden identificar per els seus ensenyaments sobre donar. Molts grups religiosos als no-cristians dels fons o s'involucren en coses com vendes de pastissos i rentat de cotxes. Els cristians del primer segle, que eren membres de l'església del Nou Testament ", es va portar res dels gentils" (que no són estalvis, 3 Jn. 7). Avui dia els membres de l'església del Nou Testament segueixen complint totes les seves obligacions financeres a través de la lliure voluntat contribucions dels membres, els cristians del Nou Testament no vol ni espera que no són membres a aportar res a l'obra del Senyor.

l'església de Crist també pot ser identificat per la quantitat de diners que la gent dóna. Molts grups religiosos diuen els seus membres a "delme" (donar el 10% dels seus ingressos). Si un grup religiós ensenya el delme, això és un signe segur que es tracta d'una església falsa. El delme és part de la llei de l'Antic Testament que va ser donat a la nació hebrea. La llei de l'Antic Testament conté diverses normes sobre donar, guardar el dia dissabte, els sacrificis d'animals, els sacerdots especials, etc, i aquesta llei estava en vigor durant uns 1.500 anys. Després que Jesús va venir al món va dir que la seva mort portaria amb si un nou pacte (Lluc 22:20) i això va succeir. Jesús prengué tot el sistema de l'Antic Testament, morint a la creu (Romans 10:04 i compari Heb. 8:5-13). Si les persones tracten d'obligar a qualsevol part de la llei de l'Antic Testament en la gent, i dient-li a la gent a "delme" és un exemple d'això, la Bíblia diu que la gent es "caigut de la gràcia" i "separat de Crist" (Gàlates 5: 4, ASV).

En lloc de donar el delme, els membres de l'església del Nou Testament prendre una decisió personal pel que fa a donar. De fet, l'església que pertany a Crist, es regeix per dos regles bàsiques a l'hora de donar: (1) Donar "alegrement" i (2) donen com se'ns ha "prosperat" (1 Corintis 16:02, 2 Cor. . 9:7). Des del Nou Testament diu que donarà com se'ns ha prosperat, qualsevol església que li diu a la gent a "delme" (donar el 10%) és una església falsa. Els que demanem o dir-li a la gent de donar el delme és l'ensenyament d'un "evangeli diferent" (Gàlates 1:6-9). Aquest error és tan greu que Pau va dir que aquells que tracten d'obligar a una part de la llei de l'Antic Testament en les persones són com una dona que està casada amb dos homes al mateix temps (Romans 7:1-4).

Els cristians del Nou Testament conèixer i ensenyar que Jesús "va clavar la vella llei de la creu" (Colossencs 2:14) i l'eliminació de la llei de l'Antic Testament inclou l'eliminació dels Deu Manaments. Coses com l'assassinat, el robatori i l'adulteri són encara mal (Romans 13:9), però aquests actes estan equivocats, ja que estan prohibits pel Nou Testament. Les persones poden "aprendre" de l'Antic Testament (Romans 15:4), però el Nou Testament és la llei tots estan sota ara. grups falsificats sovint no distingeixen entre l'Antic Testament i el Nou (que ensenyen que els Deu Manaments segueixen sent vinculants, la gent necessita donar el delme, encara hi ha una necessitat de mantenir el dia de repòs,

etc), però aquestes coses no s'ensenyen pels cristians del Nou Testament. Els membres de l'església del Nou Testament coneix la diferència entre l'Antic Testament i el Nou Testament.

Com que els membres de l'església del Nou Testament distingir correctament l'Antic Testament en el Nou Testament, que compleixin amb la voluntat de Déu en l'àmbit de la música. Sota el sistema de l'Antic Testament de l'adoració, la gent utilitza la música instrumental (Sal 150;. 2 Cròniques 29:25). Sota el sistema del Nou Testament de l'adoració, la gent està específicament va dir que "cantar" (Ef. 5:19; Col 3:16) i això és el que els cristians del Nou Testament fan. Si el Nou Testament va dir que "fer música", que estaria autoritzat a fer música de la manera que triï. Ja que Déu ha dit específicament aquells que viuen sota el Nou Testament són per fer música amb el cant (compari's He. 13:15), això és el que la seva gent i aquesta és una altra senyal d'identitat de l'església de Crist. Si cantar i tocar en el culte i se suma a les instruccions de Déu. Addició de música instrumental de l'adoració és un exemple de la "voluntat de culte" (Col 2:23) i va "més enllà del que està escrit" (1 Cor. 4:6).

cors de l'Església són un altre exemple de la Bíblia diu que els cristians han de "cantar l'un a l'altre", "anar més enllà del que està escrit." (Ef. 5:19; Col 3:16), però alguns cors de les esglésies l'ús "perquè els agrada . ells "L'adoració no és sobre el que ens agrada, sinó que es tracta de seguir el model de Déu (cf. Jn 04:24, on Jesús va dir que." han adorar en veritat "). Si no fem les coses de la manera que Déu ha descrit, anem més enllà del que està escrit (1 Cor. 4:6), que "ja no roman en la doctrina de Crist", i que "no té a Déu" (2 Jn . 9).

Els temes de la salvació i l'adoració són molt útils en la separació de l'església del Nou Testament dels grups de la falsificació, però aquestes no són les úniques maneres de reconèixer la veritable església de Jesús. També pot determinar que l'església realment segueix el model de Déu mitjançant l'estudi del que la Bíblia diu sobre organització de l'església. Cada organització té algun tipus d'estructura, incloent una seu o oficina principal, i això també és vàlid per a l'església del Nou Testament. Jesús és el cap de la seva Església i Ell resideix en el cel (Fets 1:11). celestial de Jesús entronització (Fets 2:30) ens diu que el "quarter general" per a l'església del Nou Testament està en els cels. Dit d'una altra manera, l'església de Jesús no té una seu terrenal; esglésies falses, però, sovint tenen una seu terrenal. l'església de Jesús és també autònoma (autònoms).

Com es lustra en Fets 14:23 i Phil. 01:01, cada congregació de l'església del Senyor és que els líders locals coneguts com "gent gran" (aquests homes també se'ls coneix com a bisbes, preveres, pastors, bisbes, pastors. Cadascuna d'aquestes paraules descriu un aspecte diferent d'un ancià de treball). Pau descriu els requisits per a aquests homes en 1 Tim. 3:1-5 i va dir ancians "cuidar" (que són els governants i en) una congregació local (1 Tim. 3:5). Tito es va referir a "la gent gran" a pits. 01:05 i després els va descriure com "bisbes" a pits. 01:07.

Llegim de la gent gran a Judea (Fets 11:29-30), el sud de Galàcia (Fets 14:23), Jerusalem (Fets 15:6), Efes (Fets 20:17), i Àsia Menor (1 Ped. 05:01). Hi ha implícita referència en 1 Tes. 5:12 i Hebreus. 13:17. En Tit. 1:05 ens assabentem que la gent gran eren necessaris a tota l'illa de Creta ("cada ciutat").

Encara que el model de Déu per al lideratge de l'església no s'estén més enllà de la congregació local, un alt percentatge dels grups religiosos tenen una estructura de lideratge que va fora de l'església local (els grups religiosos tenen una "seu de l'església" en una ciutat ben coneguda o en un altre país, o no és algun tipus de consell regional, nacional o mundial). Malgrat aquests acords són comuns, són contràries al model de Déu. organització de l'Església és només una forma més per separar l'església de Crist de les imitacions construït pels homes.

Jesús és el cap de l'església, els ancians són els líders locals, i l'església de Jesús ha servents especial conegut com "diaques" (Fil. 1:1). L'església de Crist també ha homes que actuen com a predicadors. Pau i Timoteu van ser dos ministres del primer segle i aquests homes se'ls coneix com "servidors" de Phil. 1:1. A diferència de les esglésies construïdes pels homes on els predicadors són els líders i, sovint les persones més importants en la congregació, la Bíblia diu que els predicadors de l'església de Crist són funcionaris. La resta de membres de l'església de Jesús del Nou Testament són simplement anomenats "sants".

El patró del Nou Testament d'organització de l'església es descriu en els paràgrafs precedents es troba en marcat contrast amb el "clergat-laics" sistema que es troben en moltes denominacions. De fet, en moltes esglésies fetes per l'home ha d'haver una "persona oficial" per batejar a la gent o ajudar amb el culte. el model de Déu per al cristianisme diu que tots els salvats són "sacerdots" (1 Ped. 2:5, 9). En lloc de dividir la gent en "el clergat i els laics", va dir Jesús "tots són germans" (Mateu 23:8). Pablo lustra aquest punt a l'assenyalar com diversos dels corintis i va ajudar amb l'adoració (1 Cor. 14:26). Els corintis sabien que el seu culte no han de ser portades a terme per un sacerdot especial o algun tipus de

"persona santa" perquè tots els cristians són "sacerdots" (Apocalipsi 1:6; 05:10) i tots els cristians són considerats " sant "(1 Ped. 01:15).

L'única restricció a l'hora de tenir un paper de lideratge en l'adoració és el gènere d'una persona. Dit d'una altra manera, les dones no se'ls permet assumir un paper protagonista en l'assemblea, si els homes estan presents (1 Cor. 14:34-35 i comparar 1 Tu. 2:8-13). A l'església de Crist, qualsevol home cristià pot ajudar amb el culte, ensenyar o predicar. Les esglésies que tenen les dones predicadores són el més definitivament possible la falsificació de les esglésies per contravenir el que va dir Pau a 1 Cor. 14:34-35 i Tim 1. 2:8-13. Déu li ha donat un "patró" de l'església del Nou Testament (2 Tim. 1:13) i tota la necessitat d'utilitzar aquest model per identificar i treballar amb la "església de Crist" en la seva comunitat.

Hem trobat i que una part de l'única Església edificada per Crist? Si la "església de Crist" (Romans 16:16) no existeix en la nostra comunitat, podem començar una pràctica del Nou Testament i el cristianisme (és a dir, fer les coses com el Nou Testament descriu). Podem començar una congregació a casa (1 Corintis 16:19;. Col 4:15; Filemó 2.) O utilitzar un local llogat per començar a "adorar en esperit i veritat" (Joan 4:24). Per descomptat, no volen ser part dels grups de la falsificació que "deixant el manament de Déu, i s'unirà la tradició dels homes" (Marc 7:8). Recordeu, "Totes les esglésies de Crist us saluden" (Romans 16:16).